

De Saambinder

Kerkelijk weekblad van de Gereformeerde Gemeenten

donderdag 6 februari 2014

MEDITATIE

De zoom van Zijn kleed

De Heilige Geest legt de kwaal bloot en doet de onreinheid van de zonde beleven. Zo één krijgt de dood voor ogen. Deze vrouw kwam met haar kwaal tot Jezus. Ja, dat is waar. Maar wanneer komt ze? Als ze alles buiten Jezus geprobeerd heeft en alles mislukt is.

Twaalf lange jaren is ze van de ene dokter naar de andere gegaan. Geen middel bleef onbepoofd. De één wist nog een adresje en de ander wist nog een middel, en het mocht alles kosten. Al het hare heeft ze ten koste gelegd. De mens heeft alles voor zijn leven en gezondheid over. Gods woord zegt zelf: "Haar hele leeftocht." De kast was leeg en was het beter geworden? Integendeel. In plaats van verlichting en beterschap was het veel erger geworden. Ja, ze had van vele

Want zij zeide: Indien ik maar Zijn klederen mag aanraken, ik zal gezond worden.

Markus 5:28

medicijnmeesters veel geleden. Ze hadden haar kwaal alleen maar erger en ondraaglijker gemaakt.

Zo vloeide haar leven heen, was er geen dokter meer om te helpen en had ze niets meer om te betalen. Wat die vrouw altijd had willen ontgaan, kan ze niet meer ontlopen. Ze moet sterven. Eenzaam en verarmd zal haar einde zijn. Wat een middelen en dokters neemt een ziel, die aan zijn zondekwaal is ontdekt, toch te baat. Schreeuwend gaat hij over de wereld met de vraag: "Wat moet ik doen om zalig te worden, om met God verzoend te worden?" Hoeveel hoop de zondezieke ziel er ook op gehad mag hebben, het recept van het verbroken werkverbond, de medicijnmeester Mozes, de geneesmiddelen van boetvaardigheid, verbolgenheid en tranen, de therapie van allerlei verbeteringen kunnen geen verlichting brengen.

Beter worden? In de algemene overtuiging genezen al deze middelen de breuk gemakkelijk en wordt men een gezonde gelovige in eigen ogen.

Dan zijn we genezen verklaard, maar door wie? Deze vrouw kan, evenals een ongeneselijke zondaar, alleen genezen verklaard worden door de enige Medicijnmeester. Daarom wordt het met alles buiten Hem alleen maar

erger. Hoe meer de ziel onder de wet werkt, des te meer dreigt de wet met de dood. Daarbij blijft geen traan, zucht, begeerte of wat ook als betaaldpenning meer over.

Hoelang? Zolang, tot het buiten hoop wordt. Dan blijft er één ding over. Sterven als een buitenstaander.

Weet u wat dat is? Hoor!! "Deze van Jezus horende". Die boodschap kwam niet te laat, komt nooit te laat, maar komt altijd op de juiste tijd. Ze hoort, dat bij Jezus verlossing is van alle kwalen, dat er bij Hem geen hopeloze gevallen zijn. Zo gaat de Evangelieboodschap uit, dat de zoom van Zijn middelaarskleed afhangt in het stof der aarde.

Als de Reine en Heilige is Hij gekomen. Waartoe? Opdat Hij de schuld, de verlegenheid en onreinheid op Zich zou nemen. "Waarlijk, Hij heeft onze krankheden op Zich genomen." Dat deed Hij van eeuwigheid naar het welbehagen des Vaders. Hij, Die de Reine was in Zichzelf, kwam in het stof van de verlorenheid, om een rein, wit kleed aan te brengen voor totaal onreine. Om uit de gemeenschap van God en mensen uitgestoten te worden en door recht en voldoening de gemeenschap voor Zijn volk te herstellen. Jezus heeft buiten de legerplaats geleden, als de Schuldige en Onreine.

Christus daalde af in de eenzaamheid van de Godverlatenheid, opdat er balsem zou zijn in Gilead en heling van de verbroken gemeenschap. Echter, die gezond zijn, hebben de Medicijnmeester niet van node, maar die ziek zijn. Voor die dodelijke zieken is het Evangelie een blijde boodschap.

Hoe verheugd is deze vrouw met de boodschap! Maar is het haar nu genoeg? Is ze nu geholpen? Nee, die twee moeten bij elkaar komen, de Medicijnmeester en de opgegeven vrouw. Hij moet spreken! Hij moet genezen! Zo één krijgt hoge gedachten van Jezus. De vrouw zegt: "Al raak ik maar de zoom van Zijn kleed aan. Al mag ik maar één keer bukken aan Zijn voeten." Ja maar vrouw, daar mag u niet komen. U bent onrein, Hij is rein.

Inhoud

- 1 De zoom van Zijn kleed
- 2 Geloof en zekerheid (5)
- 3 Stem uit het verleden
- 4 Standen in de genade (6)
- 5 Mijn schild en de betrouwen
- 6 Gods orde in zondaarslevens
- 7 Even maar...
- 8 Uit de oude doos (2)
- 8 Boekennieuws
- 9 Kerknieuws
- 10 Berichten
- 11 Kerkdiensten

De nood redeneert niet. Het geloof redeneert niet.

Ze heeft niets te verliezen. Alles "is" verloren. Dan maar sterven aan Zijn voeten. "Wie heeft Mijn klederen aangeraakt?". Niet de gezonde schare, die, hoewel zo dicht bij Hem, toch zo ver van Hem af is. Jezus weet het. Het is Zijn blijdschap. Hij heeft haar krankheden op Zich genomen. De vrouw had in haar gezonde dagen gezien, hoe de mensen uit eerbied de zoom van het kleed van de Farizeeën aanraakten. Nu begeert ze Hem zo te eren.

Alleen Jezus heeft alle waarde. Zo één

wordt niet beschaamd. Integendeel, het valt zo wonderlijk mee. Ze wordt niet alleen terstond genezen van haar kwaal, ze krijgt meer. Hij roept haar terug en als ze vrezende aan Zijn voeten valt, neemt Hij al haar vrees weg. Nooit zal ze zich later af hoeven te vragen: "Ben ik er wel eerlijk aan gekomen?"

Ze mag het zelf uit Zijn mond horen: "Dochter, uw geloof heeft u behouden".

Als ik omringd door tegenspoed, bezwijken moet, Schenkt Gij mij leven.

Rijssen,

ds. C.A. van Dieren

5

Geloof en zekerheid

We hebben gezien hoe Alexander Comrie gesproken heeft over de bekendmaking van de vrijspraak aan het hart. We willen ook luisteren naar ds. Arnoldus Rotterdam (1718-1781), die in zijn bekende werk over de Nederlandse Geloofsbelijdenis ook heeft geschreven over de bekendmaking van de vrijspraak in het hart. In feite is dat niet anders dan de manier waarop Comrie erover heeft geschreven.

Arnoldus Rotterdam stelt de vraag hoe de Heere het vonnis van de rechtvaardigmaking openbaart aan de ziel van de uitverkorenen. Allereerst zegt hij: niet door een onmiddellijke stem uit de hemel, in een droom, of een gezicht, een visioen, gelijk Gods stem tot Abraham. Het tweede wat hij zegt: Ook niet door een buitengewone verbor-gen aanblazing van Gods Geest gelijk de Heere altijd tot de profeten sprak. Dus geen onmiddellijke gewaarwording, hoorbare stemmen, visioenen, en dergelijke. Maar hoe dan wel? Dan zegt Arnoldus Rotterdam het volgende: 'De gelovige wordt dit vonnis op een krachtadige wijze bekend gemaakt uitwendig door het Evangelie. Het Evangelie is als een pardonbrief, want al de profeten geven getuigenis dat een iegelijk die in Christus gelooft, vergeving van zonden ontvangen zal in Zijn naam'.

De vrijspraak is door de Heilige Geest gedocumenteerd in het Evangelie. We

John Owen

kunnen daarbij denken aan evangeliewoorden als: 'Ik zal nooit meer op u toornen; Ik zal nooit meer op u schelden; Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg; Ik God, ben uw God', en dergelijke woorden meer. Dus de Heere maakt het uitwendig door het Evangelie bekend, maar die bekendmaking noemt Rotterdam wel krachtdadig.

Vanuit het belijden dat de Heere werkt door Woord en Geest, zegt Rotterdam dan, dat de Heere het inwendig bekendmaakt door Zijn Geest. Hetzij dat Hij de Zijnen doet zien welke dingen van Hem geschonken zijn. Daaruit mogen ze een zekere sluitrede opmaken dat ze gerechtvaardigd zijn en vrede met God hebben, als het getuigenis van de Heilige Geest in het hart is, Die doet zien de dingen die ons van God geschonken zijn.

Het tweede dat hij noemt: 'Hetzij dat Hij hun een bevredigde gemoedsge-stalte schenkt, waardoor de vorige beroering die hun had aangegrepen

is gestild, en geen beschuldiging gehoord wordt, genietende de rechtvaardigheid, vrede, blijdschap en sterkte door de Heilige Geest'.

Dus door Woord en Geest komt er een zoete en stille vrede in het hart. Vervolgens, hetzij dat Hij hen door een verbor-gen overreding het vonnis der rechtvaardigmaking de ziel inboezemt met vele opgehelderde en gevoelige genade, sprekende tot hen op deze of gene wijze: 'Zie, Ik ben uw heil; zoon, zijt welgemoed, uw zonden zijn u vergeven'. Hierop ziet de belofte: 'Daarom, ziet Ik zal ze lokken en zal ze voeren in de woestijn; en Ik zal naar hun hart spreken'.

Ons valt de overeenkomst op tussen Comrie en Rotterdam. Dus geen visioen, geen hoorbare stemmen, maar de Heilige Geest brengt de vrijspraak van het Evangelie in een schuldver-slagen hart en dan mag het geloof dat omhelzen en zich daarop verlaten. Wat aan Gods kant vast ligt, mag ik dan ook geloven. Dat geeft de ziel troost.

Naar de mate des geloofs

De Dordtse Leerregels hebben uitgesproken, dat we verzekerd zijn naar de mate des geloofs (V,9). Prof. G. Wisse zegt in dit verband dat een zwak geloof een zwakke greep doet op Christus en een sterk geloof een sterke greep. Als John Owen spreekt over de rechtvaardigmaking in de vierschaar der consciëntie, dan stelt hij dat het proces waarbij de mens worstelt om de zekerheid van zijn aanneming bij God wel jaren kan duren.

Het kan zo'n strijd zijn te weten van ons aandeel aan Christus en de vergeving onzer zonden. Want de omhelzing van de vrijspraak is geen verstandelijke zaak. Daar houden velen zich mee op de been, zo in de zin van: 'Het staat in de Bijbel dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken; ik ben zo'n zondaar en dat geloof ik'. Puur verstandelijk geredeneerd, dus zonder dat er ooit plaats voor gemaakt is in het hart door de ontdekkende bediening van de Heilige Geest. Maar dat geeft geen rust en vrede aan het schuldige hart. Als ons geweten ons beschuldigt, als de Wet Gods ons vloekt, dan is ons hart niet gerust door in de Bijbel te lezen dat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve maar het eeuwige leven hebbe. Het geloof wordt aangevochten en bestreden en daarom moet in ons geweten dat vrijsprekend vonnis, die verzekering van ons aandeel aan Christus vanuit het Evangelie wor-

den bekendgemaakt door de Heilige Geest.

John Owen zegt dat de belofte van het Evangelie, ingebracht in de ziel door de Heilige Geest en ontvangen door het geloof, de rechtvaardiging van de goddeloze compleet maakt in zijn eigen geweten en hem een verzekerde vrede geeft met God. Wat aan Gods kant vastligt, moet aan mijn kant vastgemaakt worden. Ieder die gelooft, en daarbij gaat het over het ware geloof, is rechtvaardig voor God. Maar niet ieder heeft daar de troost en de zekerheid van. Dat kan zo'n strijd zijn, zoals iemand eens zei: 'Ik durf niet te zeggen, dat Jezus mijn Zaligmaker is, maar mijn ziel hunkert naar Hem'.

Westminster Confessie

Daarbij denk ik aan de bekende Westminster Confessie. Daarin is als het ware in het midden van de zeventiende eeuw het volgroeide gereformeerde belijden onder woorden gebracht. De Westminster Confessie zegt dat een gelovige soms lang moet wachten en met vele moeilijkheden te kampen heeft, eer dat hij deelgenoot is van deze onfeilbare verzekering. Zoveel van Gods kinderen hebben strijd om de vrijspraak van het Evangelie en hun aandeel aan Christus door het geloof te omhelzen. Daarvoor is het getuigenis van de Heilige Geest zo nodig. Want het is de Heilige Geest, Die de vrijspraak vanuit het Evangelie met zoveel kracht en overreding in het verbrijzelde en benauwde gemoed brengt, dat het onmogelijk is om het niet te geloven.

Er is dus verschil tussen de rechtvaardiging door het geloof en de zekerheid, de troost, de genieting daarvan. Het zwakste geloof, dat zich aan Christus vastklemt met het uitzien en de hunkering naar Hem, rechtvaardigt de zondaar voor God, maar dat kan die zondaar dan niet bezien. De gelovige bezit niet altijd de troost en de zekerheid. Als het geloof geloven mag, dan zijn er op die ogenblikken geen twijfelingen. Een blijvende en diepe zekerheid van ons aandeel aan Christus ontbreekt echter vaak bij Gods kinderen.

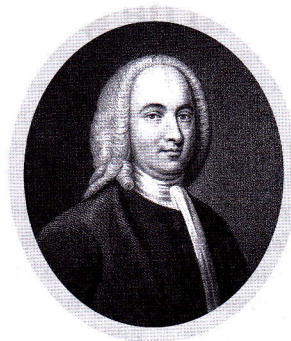
Er kunnen bij ons oorzaken zijn waardoor die bestendige zekerheid ontbreekt, zoals een slordig leven. Kinderen van God kunnen zo werelds leven. We willen er in een laatste artikel over geloof en zekerheid nog op ingaan.

(wordt vervolgd)

Zeist,

ds. J.J. van Eckeveld

STEM UIT HET VERLEDEN

Ebenezer Erskine
1680 - 1754

Het geloof is het oog, de mond en de hand van de ziel

Hoe gelukkig zijn zij, die door de Geest en het geloof, van de wortel van de eerste Adam afgesneden en in Christus geënt zijn, die aan de Heere verbonden en één geest met Hem zijn! Daarom worden gelovigen eikenbomen der gerechtigheid genoemd, een planting van de Heere, opdat Hij verheerlijkt zal worden. Zie hieruit de uitnemendheid van het Evangelie, dat de Boom des levens ontdekt, en Zijn vruchten en bladeren tot de volken der aarde brengt. Welgelukzalig is het volk, dat door het Evangelie dit lieflijk geklank kent, namelijk, die verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen, en van alle geslachten, maar die nu geopenbaard is. Wat een voorrecht is het, dat wij in deze wereld leven en in een dag en tijd, waarin het paradijs van God geopend is. Waarin de Boom des levens door het Evangelie is ontdekt aan arme heidenen van het burgerschap van Israël vervreemd, en die vreemdelingen waren van de verbonden der beloften. Zie, uit hetgeen gezegd is de voortreffelijkheid en de noodzakelijk van de gave van het geloof. De Boom des levens kan, hoewel zij in het midden van onze straten groeit, toch niet onderscheiden worden zonder geloof! Het geloof is het oog van de ziel, dat op Hem ziet en Hem onderscheidt. Het geloof is de mond van de ziel, die Zijn vrucht eet. Het geloof is de hand van de ziel, die Zijn genezende bladeren neemt en Hem toepast tot genezing van de krankheid van zijn ziel. In één woord: zonder geloof kan Christus ons niet nut zijn. Vrienden, bid om het geloof van de werking van God. Bid om dat geloof dat door het Woord en de Geest van God gewerkt wordt. Zie hieruit de noodzakelijkheid van de Geest, tot toepassing van Christus. Want die Rivier bevoelt de gehele stad en brengt de vruchten van de Boom des levens tot ons over: 'Die zal van Mij getuigen, want Hij zal het uit het Mijne nemen en zal het u verkondigen.' O, bid veel om de Geest, pleit op de belofte: 'Want Ik zal water gieten op de dorstigen en stromen op het droge; Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten, en Mijn zegen op uw nakomelingen.'

Zie hieruit hoe het ongeloof niet te verontschuldigen is, en hoe rechtvaardig zij verloren gaan, die binnen de zichtbare kerk, waar Christus wordt gepredikt, in ongeloof blijven volharden. Zij hebben geen middel bij de hand, dat voor de nood van hun ziel gepast is, en toch verachten zij, dat de weg tot de Boom des levens is opengezet. Ja, de Boom des levens is op de ene en andere zijde van de rivier, en in het midden van haar straat hen Zijn vruchten en genezende bladeren, als het ware, toereikend en hen achtervolgend met de aanbiedingen van Zijn genade en liefde. En toch, willen zij niet komen opdat zij het leven hebben mogen! Hoe zullen wij ontvlieden indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?

Ebenezer Erskine

Standen in de genade

In enkele artikelen stonden we stil bij de standen in het genadeleven. We zagen dat dit onderwerp vanouds in en buiten onze gemeenten is geleerd. Zo is er een gemeenschappelijke basis om er verder over te spreken. Dat is goed en ook nodig, juist omdat het onderwerp helaas ook verwarrende discussies oplevert. Soms worden felle, kritische noten gekraakt die bij een tere zaak als deze niet passen. Enkele van die kritische opmerkingen willen we in dit slotartikel benoemen, juist om jongeren en ouderen die met deze kritiek in aanraking komen en het vaak moeilijk vinden wat ze moeten antwoorden.

Kritiek op de prediking van de standen in de genade is te vinden op discussieforums op internet. Tussen haakjes, het verbaast me dat reformatische jongeren en ouderen in totaal duizenden, vele duizenden uren besteden aan het reageren op elkaars stukken. Reactie buitelt over reactie. Tot in de late uren is men bezig om door te zagen over bepaalde onderwerpen. Ik denk weleens: Als al die uren in alle rust besteed worden aan het persoonlijk onderzoek van de Bijbel, de belijdenisgeschriften en goede boeken, wat zou dit tot een zegen kunnen zijn.

Uiteenscheuren

De scherpste kritiek die ik tegenkwam, is dat de prediking van de standen in de genade het werk van Christus uiteenscheurt. Dat is een zware beschuldiging. Is ze ook waar? Naar onze overtuiging niet.

Het Borgwerk van Christus is een eenheid, zowel in het verdienen als in het toepassen. Echter, de Middelaar heeft Zijn Borgwerk op aarde niet in één enkele daad verricht. Hij bewandelde een weg van vernedering. Er zijn meerdere trappen in de vernedering, waarop de trappen in de verhoging volgden. De hemelvaart volgde op de opstanding, Pinksteren kwam niet voor Goede Vrijdag.

In de prediking van de standen in de genade wordt ernstig rekening gehouden met deze orde in het Borgwerk van Christus. Er is een voortgang in de geloofskennis van de Middelaar. Zeker is het waar dat er uit de hemelvaart een vrucht kan vloeien voor de allerkleinste in de genade (Ps. 68:19). Maar dat is nog iets anders dan de geloofskennis van Christus' hemelvaart, waarover de Heere Zijn discipelen onderwees in Johannes 14-16.

Rechtvaardigmaking

De prediking van de standen zou ook

de leer van de rechtvaardigmaking van de goddeloze miskennen. De rechtvaardigmaking wordt namelijk 'aan het einde van een lange, lange weg' geplaatst, zo las ik. Als ik me niet vergis, worden bij deze kritiek twee zaken door elkaar gehaald. Aan de ene kant is er het (ware!) geloof dat rechtvaardigend van aard is. Het geloof is de door Gods Geest gelegde band tussen Christus en een verloren zondaar. Uit Christus ontvangt elke ware gelovige genade, verzoening en rechtvaardigheid voor God. Elke geloofsoefening, ook de geringste, rechtvaardigt daarom een zondaar voor God.

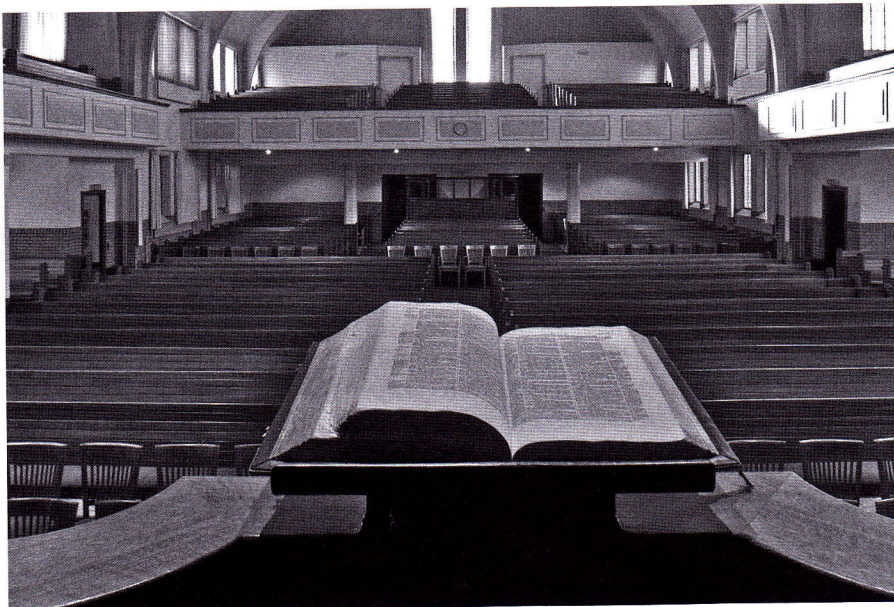
Maar dit wil niet zeggen dat elke geloofsoefening hetzelfde is als de bewuste geloofskennis aan de vrijpraak van schuld en straf door de allerhoogste Rechter. Toen Saulus op weg naar Damaskus kermend en bedelend op de grond lag, kon hij nog niet zeggen: Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof (Rom. 5:1). En toch was er toen geloof, waardoor hij - voor het eerst - aan Gods kant viel en Hem smeekte om Zijn wil te mogen verstaan.

Vergeestelijken

Een ander kritisch geluid betreft het zogeheten 'vergeestelijken' van geschiedenissen uit het Oude Testament. We zijn er bijvoorbeeld van overtuigd dat er in de geschiedenis van Jakob onderwijs ligt over de voortgang van het geestelijke leven. In het boek "Bethel en Pniël" heeft ds. A. Moerkerken dit helder uiteengezet. In Bethel, zo schrijft hij, ontving Jakob een openbaring van Christus, in Pniël mocht hij delen in de bewuste vergeving van zijn schuld en redding van zijn ziel. Dat waren twee zaken, waar in het leven van Jakob twintig jaar tussen lag.

Een dergelijke uitleg van de geschiedenis van Jakob heeft verzet opgeroepen. In De Waarheidsvriend schreef de hervormde ds. K. Exalto al een scherpe bespreking van het boek "Genadeleven en genadeverbond" van ds. Moerkerken. 'En aangezien die vergeestelijkingen een wezenlijk deel van dit boekje zijn, steunt het dus op niets', zo schreef hij. Ook kwam ik op een internetsite de opmerking tegen dat bevindingen van nu 'geprojecteerd' worden op de levensgeschiedenissen van Bijbelse personen.

Ik heb het gevoel dat hier twee opvattingen tegenover elkaar staan die elkaar niet echt ontmoeten. Waar de één zich zet tot een zorgvuldige verklaring van de Bijbel en daarbij nauwkeurig de regels van de uitlegkunde in acht wil nemen, noemt de ander deze wijze van

Kritiek op de prediking van de standen in de genade is te vinden op discussieforums op internet.

Schriftverklaring *inlegkunde*.

Moeten we, zo vragen we ons af, de geestelijke lessen uit geschiedenissen in het Oude Testament ons laten afnemen door deze kritiek? Naar mijn overtuiging kan het antwoord op deze vraag 'nee' zijn. Mits we wel een les trekken uit de kritiek. Dat kan immers nooit kwaad. Als we vanuit het leven van Bijbelheiligen spreken over het geestelijke leven moet dit altijd vrucht zijn van een zeer nauwkeurige uitleg van de Schrift. Inlegkunde is inderdaad een gevaar! In de uitleg van de Bijbel moeten we ernstig beseffen dat alleen de Heilige Geest in alle waarheid leidt, dat ons verstand verduisterd is en ons hart arglistig. In de uitleg van de Schrift moet doorklinken wat de Heere zegt en niet wat ik wil dat er staat.

Rem

Nog een kritisch geluid trof ik aan. De prediking van de standen zou een rem zetten op het staan naar Christusken-nis en de zekerheid van het geloof.

Deze kritiek is niet nieuw. In De Saambinder van 10 maart 1983 schreef ds. J. van Haaren over de 'kenmerken van geestelijk leven in de verschillende standen van het geestelijke leven'. Er zijn, zo merkte hij op, 'heel wat mensen, die van zulk een kenmerkenprediking niets moeten hebben. Zulk een prediking zou de mens terugwerpen op zichzelf'.

Wat moeten we hierop antwoorden? De oproep tot zelfonderzoek is Schriftuurlijk (Zef. 2:1; 2 Kor. 13:5). Maar deze oproep is niet bedoeld dat de mens bij zichzelf gaat optellen wat zijn geestelijke 'bezit' is en hoe 'ver' hij al gevorderd is op de weg des levens. De Schriftuurlijke oproep tot zelfonderzoek is er altijd op gericht dat een zondaar de vastigheid van zijn leven zoekt en vinden mag in Christus.

In dit licht is het juist zo nuttig als de standen in het genadeleven gepreikt wordt, zodat hoorders hun gemis horen! Er is in Christus zoveel te vinden, maar wat ken ik daar persoonlijk van?

Misverstand

Tenslotte, wie de kritiek op de standen in de genade op zich laat inwerken, komt ook uit bij een hardnekkig misverstand. Het is een misverstand dat tevens een waarschuwing in zich heeft. De standen in de genade zouden het genadeleven voorstellen als een trap waarlangs de zondaar steeds hoger opklimt. Wel, wanneer die suggestie gewekt zou worden, zitten we er grondig naast. Er is opwas in de genade en kennis van de Heere Jezus Christus. Maar juist die opwas zorgt ervoor dat de zondaar in zichzelf steeds geringer wordt. Ellendig en arm, zo noemt de Heere in Zefanja 3:12 deze stand. Plat in het stof voor God, dat is de hoogste stand in het genadeleven (Rom. 7:24-25). Zo gaat het werk van een Drieenige God het meest blinken en schitteren. Ook in ons leven?

(slot)

Middelburg,

ds. J.M.D. de Heer

Mijn schild en de betrouwen

Zaterdag 31 januari jl. mocht prinses Beatrix haar 76-ste geboortedag herdenken. Een veelbewogen jaar ligt achter haar, waarin ze ten gunste van haar oudste zoon Willem-Alexander afstand deed van de troon en waarin ze aan het graf moest staan van haar tweede zoon Friso. Nu ze op het punt staat om het paleis in Den Haag te verlaten om zich weer in Lage Vuursche te vestigen op kasteel 'Drakensteyn', willen we haar van harte Gods zegen in dit nieuwe levensjaar toewensen. De woning waar ze aan het begin van haar (huwelijks)leven goede jaren heeft gehad. Daar wensen we haar Gods onmisbare zegen in deze nieuwe en laatste levensperiode, waarover haar oma prinses Wilhelmina in dezelfde levensomstandigheden schreef in haar 'Eenzaam maar niet alleen'. Na haar jarenlange, waardige inzet voor ons hele volk gunnen we haar zo van harte de doorleving van de belijdenis, die ze bij haar troonsbestijging in 1980 uitsprak: 'Mijn schild en de betrouwen, zijt Gij o God, mijn Heer'. Op U zo wil ik bouwen, verlaat mij nimmermeer'. Dan is ze niet alleen!

v. A.

